

straffe var de midler, man brugte til at opretholde ro og orden under et nazistisk styre. Retten til at tale og skrive frit eksisterede ikke mere, og det var frygteligt at skulle affinde sig med dette, uden at kunne gøre noget. Derfor føltes det som en lettelse, at til endelig fik lov at gøre en aktiv indsats i kampen for befrielsen.

Parfumen, der slettede alle spor

I det år, der fulgte efter begivenheden i skænkestuen, oplevede vi, på trods af faren og den stadige frygt for opdagelse, så meget smukt og godt og lærte så meget om betydningen af sammenhold mellem mennesker på tværs af partiskel og på trods af forskellige livssyn, at det fik afgørende betydning for resten af vort liv. Den dag i dag, når man møder hinanden, er det, som om de mellemliggende år forsvinder i samme sekund. De venskaber, der blev stiftet dengang, er mærkeligt urørlige af tiden. For udenforstående gik livet på kroen videre som normalt. Ingen anede, at Hvidsten var blevet centrum for opsamling af våben og ammunition og skjulested for faldskærmsfolk og folk fra modstandsbevægelsen. Først den dag, vi blev taget, gik det op for egnens befolkning, hvad der var foregået.

Når faldskærmsfolkene kom, gjaldt det om hurtigt muligt at brænde deres faldskærme og slette alle spor. Før vi brændte skærmene, overhældte vi dem med min dengang så dyrebare Chanel No. 5, så brandlugten ikke skulle kompromittere os. Når der skulle være indflyvninger, var det en regel, at vi ringede til doktor Thorup og sagde, at vi havde en patient, som var syg, og at han måtte komme straks. Det betød, at en mand var kastet ned i mosen og skulle hentes omgående. Når vi ringede til dyrlægen og meddelte, at vi havde et dyr - en kat, hund eller ko for eksempel - der skulle observeres, betød det, at der var

fik en opringning fra Randers om, at den habit, som skulle leveres, alligevel ikke kunne blive færdig. Det betød, at der var noget galt, og at modtagelsen skulle aflyses. Et øjeblik efter kom far over til os:

- Der sidder nogle officerer ovre på kroen, sagde han. Hvad skal vi gøre? Axel var mest tilbøjelig til at afblæse det hele, men så sagde far:

- Jeg kan ganske vist ikke tale tysk, men jeg kan da give dem nogle ordentlige snapse, så de måske finder på at afblæse øvelsen, inden maskinerne kommer.

- OK, sagde Axel, gør det! Og ganske rigtigt. Kort efter afblæste officererne øvelsen og kørte tilbage til Randers i højt humør.

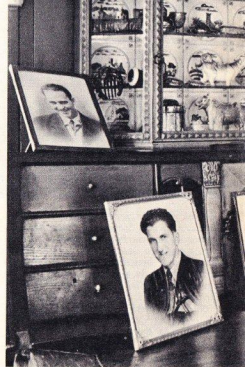
- Så er det af sted, sagde Axel, og selv om de andre fra gruppen ikke kom, fordi de også havde fået meddelelse om faren, blev modtagelsen af tre faldskærmsfolk og en hel del gods gennemført.

Andreas Stenz og Gerda kørte med ud til modtagepladsen i Allestrup mose for at patruljere, og mens Axel gik og kaldte de engelske flyvere med en walkie-talkie, vi havde fået i den foregående sending, sværmede tyskerne omkring dem, på vej hjem fra øvelse.

I det fjerne kunne de høre ham kalde: - Hitler calling Mussolini, Hitler calling Mussolini! Ustandselig gentog han dette kald, men han fik intet svar fra luften. Først da faldskærmsfolkene var landet og bragt velbeholdne hjem til kroen, fik vi forklaringen af en faldskærmsmand, som kom ind i skænkestuen i højt humør, efter at have drukket sin romration oppe i maskinen:

- Goddag, sagde han, mit navn er Knud Larsen. Jeg har en skjorte på fra Illum, og jeg skal hilse jer fra polakkerne (det var ofte polakker, som førte de engelske maskiner) - og sige, at I ikke behøver at stå og gale nede på jorden. De siger, at det er Europas bedste landingsplads, og at de sagtens kan finde „the point“ uden jeres kald.

Der udvikler sig en særlig jargon mellem mennesker, der lever tæt sammen

under så farefulde forhold. Jeg kan huske, at jeg en aften sad hjemme i huset med min mand og fire faldskærmsfolk, og der var udlovet kæmpedusører til dem, der ville fortælle tyskerne, hvor netop disse fire mænd gemte sig.

Da naboen fandt en container

Gulvet flød med maskinpistoler og stenguns, som vi netop havde modtaget.

- Ved I hvad jeg har her? sagde jeg til dem, jeg har 120.000 kroner!

- Værsgo Tulle, sagde de, pengene er dine! Og så grinede vi alle sammen. Vi